

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

* नारायणस्मृतिः *

प्रथमोऽध्यायः

नारायणदुर्वाससोःसम्बादः

एकदा नैमिषारण्ये ब्रह्मर्षिगणसेविते ।
नारायणो महायोगी दूर्वाससमपृच्छत ॥ १ ॥
भगवन् मुनिशार्दूल सर्वधर्मभृतांवर ।
काले कलियुगे पुण्यधर्मे लुप्ते भुवस्थले ॥ २ ॥
सर्वपापप्रशमनी प्रायश्चित्तविधिः कथम् ।
पापाः कतिविधाः प्रोक्ता विस्तरेण वदस्व मे ॥ ३ ॥

दुर्वासा उवाच ।

नारायण महायोगिन् शृणु विस्तरतो मम ।
कृते युगे चतुष्पादो धर्मो वर्द्धति वर्द्धति(ते) ॥ ४ ॥
त्रेतायुगे तु सम्प्राप्ते पादहीनो भवेद्वृषः ।
द्वापरे समनुप्राप्ते द्विपादाभ्यां वृषस्थितः ॥ ५ ॥
ततः कलियुगे प्राप्ते पादेनैकेन तिष्ठति ।
ततः कृतो युगःश्रेष्ठो मध्यमस्तदनन्तरम् ॥ ६ ॥

अधमो द्वापरयुगः कलिस्स्यादधमाधमः ।
 कृते कृते युगे पापे तद्देशं संपरित्यजेत् ॥ ७ ॥
 त्रेतायां ग्राममात्रं तु द्वापरे कुलमुसृजेत् ।
 कलौ युगे विशेषेण कर्त्तारं तु परित्यजेत् ॥ ८ ॥
 कृतत्रेताद्वापरे (षु) तु मरणान्तादिनिष्कृतिः ।
 कलौ युगे तु सम्प्राप्ते मरणान्ता न निष्कृतिः ॥ ९ ॥
 पापा नवविधाः प्रोक्ताः सावधानतया शृणु ।
 ब्रह्महत्या सुरापानं स्तेयं गुर्वङ्गनागमः ॥१०॥
 य एतै (स्सह) संयोगी महापातकिनस्त्वमे ।
 अतिदेशादमीषां यदातिदेशिकमुच्यते ॥११॥
 एतत्प्रकाशपापानां रहस्यानां तथैव च ।
 गोवधादिकमेनोयदुपातकमुच्यते ॥१२॥
 यजातं तिलधान्यादि विक्रयात्पापमात्मनः ।
 सङ्करीकरणं प्राहुः कन्यापहरणादिकम् ॥१३॥
 मलिनीकरणं चैव चण्डालीगमनादिकम् ।
 अपात्रीकरणं प्राहुः दुरन्नादेस्तु भोजनम् ॥१४॥
 जातिभ्रंशकरं प्राहुस्तथा दुर्मरणादिकम् ।
 प्रकीर्णकमिति प्रोक्तं पापानि नवधा क्रमात् ॥१५॥
 महतां पातकानान्तु प्रायश्चित्तं कलौ युगे ।
 द्वययुतैरेव गोदानैर्मत्या विप्रवधे कृते ॥१६॥
 अमत्यायुतगोदानैर्निष्कृतिः परिकीर्तिता ।
 सुरापानं द्विजः कृत्वा ब्रह्महत्याव्रतं चरेत् ॥१७॥

स्वर्णस्तेयेऽपि तद्वत्स्थान्मातृगन्तुस्तथैव च ।
 अभ्यासे द्विगुणादीनि कल्पनीयानि सत्तम ॥१८॥
 गोवधे च कृते विप्रैरमत्या तु पराककम् ।
 मत्या चान्द्रायणं कार्यं नान्यथा मुच्यते त्वघान् ॥१९॥
 तिलविक्रयणे चान्द्रं तमं तण्डुलविक्रये ।
 निक्षेपहरणे विप्रश्चान्द्रायणमथाचरेत् ॥२०॥
 चण्डालीगमने विप्रस्त्वज्ञानान्मासमात्रतः ।
 सेतुम्नानं ततः कृत्वा शुद्धिमाप्नोत्यसंशयः ॥२१॥
 मत्या द्विमासमभ्यासे वत्सरं सेतुमज्जनम् ।
 व्यतिपातादिदुष्टान्नभोजने न कृते यदि ॥२२॥
 प्राजापत्यद्वयं कृत्वा शुद्धिमाप्नोत्यसंशयः ।
 विद्युदग्न्यादिभिर्विप्रो मत्या प्राणैर्वियुज्यते ॥२३॥
 तत्पापस्य विशुद्धयर्थं तत्पुत्रादिर्यथाविधि ।
 मत्या त्वशीतिकृच्छ्राणि कृत्वा संस्कारमाचरेत् ॥२४॥
 अमत्या दशकृच्छ्राणीत्येवमाहुर्महर्षयः ।
 तुलाप्रतिग्रहे लक्षगायत्रीजपमाचरेत् ॥२५॥
 हिरण्यगर्भग्रहणे त्वष्टलक्षं जपेद्बुधः ।
 प्रतिग्रहे कल्पतरोगष्टलक्षजपं चरेत् ॥२६॥
 गवां चैव सहस्रं तु प्रतिगृह्य द्विजाधमः ।
 नवलक्षं जपं देव्याः प्रातस्स्नात्वा समाचरेत् ॥२७॥
 हिरण्यकामधेनुं तु प्रतिगृह्य द्विजाधमः ।
 अष्टलक्षं जपेद्देवीं तत्पापभ्यापनुत्तये ॥२८॥

हिरण्याश्वस्य च तथा ग्रहणे भूसुराधमः ।
 अष्टलक्षजपं कृत्वा शुद्धिमाप्नोति पूर्वजः ॥२६॥
 हिरण्याश्वरथं गृह्य वसुलक्षजपं चरेत् ।
 हेमस्तम्बेरमं गृह्य वसुलक्षजपाच्छुचिः ॥३०॥
 हेमहस्तिरथस्यैव ग्रहणे मुनिनन्दन ।
 कूष्माण्डलक्षहोमेन शुद्धो भवति पूर्ववत् ॥३१॥
 पञ्चलाङ्गलदानस्य ग्रहणे विप्रनन्दनः ।
 दशलक्षजपाद्देव्याः सम्यगेव समाचरेत् ॥३२॥
 प्रतिगृह्य धरादानं दशलक्षजपं चरेत् ।
 विश्वचक्रस्य ग्रहणे तत्पापप्रशमाय च ॥३३॥
 प्रयुतेनाभिषेकेण शम्भोश्शुद्धिमवाप्नुयात् ।
 लतायाः कल्पसंज्ञायाः ग्रहणे विप्रनन्दन ॥३४॥
 लक्षद्वादशवारं तु गायत्रीजपमाचरेत् ।
 सप्तसागरसंज्ञस्य दानस्यैव प्रतिग्रहे ॥३५॥
 देव्या द्वादशलक्षं तु जपं विप्रस्समाचरेत् ।
 प्रतिग्रहे चर्मधेनोस्तत्पापस्य विशुद्धये ॥३६॥
 देवीद्वादशलक्षं तु जपं विप्रस्समाचरेत् ।
 महाभूतवटस्यैव ग्रहणे विप्रनन्दन ॥३७॥
 लक्षमात्रं जपेद्देवीं तस्मात्पापात्प्रमुच्यते ।
 एवमादिमहापापान्यनेकानि च सन्ति हि ॥३८॥
 यो विप्रो धनलोभेन प्रतिगृह्णाति कामतः ।
 नरके नियतं वासः कल्पान्तं परिकीर्तितः ॥३९॥

वधपानापहरणगमनाद्यैश्च विक्रयात् ।
हरणाद्भोजनात्सङ्गात् ग्रहणात्सहसङ्गतः ॥४०॥
पापान्यनेकान्युच्यन्ते तत्र तत्र महर्षिभिः ।
निष्कृतिश्चापि कथिता द्रष्टव्या विप्रनन्दन ॥४१॥
वच्मि ते परमं गुह्यं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ॥
इति श्रीनारायणस्मृतौ पापविवरणं नाम
प्रथमोऽध्यायः ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः

बुद्धिकृताभ्यासकृतपापानांप्रायश्चित्तवर्णनम्
नारायण उवाच ।

भगवन्मुनिनाथ त्वं मयि वात्सल्यगौरवात् ।
पुनवदस्व गुह्यं मे शरणं प्रणतोऽस्म्यहम् ॥ १ ॥
मत्यामत्या तथा पापात् अत्यन्ताभ्यासतस्तथा ।
बहुकालाभ्यासतश्च यत्पापं मनुजैः कृतम् ॥ २ ॥
तत्तत्कालानुगुण्येन प्रायश्चित्तं वदस्व मे ॥

दुर्वासा उवाच ।

नारायण महायोगिन् प्रायश्चित्तं यदीरितम् ।
तदबुद्धिकृते पापे द्विगुणं बुद्धिपूर्वतः ॥ ३ ॥
अभ्यासे त्रिगुणं चैवमत्यन्ताभ्यासतस्तथा ।
चतुर्गुणं बहोः कालात् षडगुणं परिकीर्तितम् ॥ ४ ॥

वर्षादूर्ध्वपापापनुतयेप्रायश्चित्ताकरणे न निष्कृतिः २७७५

एतद्वर्षात्पुराज्ञेयं वर्षादूर्ध्वं न निष्कृतिः ॥ ५ ॥

तस्मात्पापं न कर्तव्यं नरैर्नरकभीरुभिः ।

वर्षात्परं तु सामान्यपापाभ्यासात्पतत्यसौ ॥ ६ ॥

तस्मात् त्रिवर्षपर्यन्तं द्विगुणत्रिगुणादिकम् ।

कल्पनीयं प्रयत्नेन प्रायश्चित्तं मनीषिभिः ॥ ७ ॥

ततः परन्तु तद्भावमधिगच्छत्यसंशयः ।

इति श्रीनारायणस्मृतौ प्रायश्चित्तवर्णनं नाम
द्वितीयोऽध्यायः ।

अथ तृतीयोऽध्यायः

नानाविधदुष्कृतिनिस्तारोपायवर्णनम्

नारायण उवाच ।

दुर्मांसभक्षणेनैव दुस्संसर्गविशेषतः ।

दुष्कृत्यशतसाहस्रात् दुराचारसहस्रतः ॥ १ ॥

अत्यन्तमलिने काये बहुकालं गतेऽपि च ।

नानाबन्धुविनिन्दाभिस्त्यागादात्मजनैरपि ॥ २ ॥

परैरपि च संत्यागात् धनहान्या विशेषतः ।

अतिनिर्वेदमापन्नः काले बहुदिने गते ॥ ३ ॥

प्रपन्नशरणं कश्चित् कथं निष्कृतिरीरिता ।

दुर्वासा उवाच ।

वास्तवाद्वाऽवास्तवाद्वा यः पुमान् शरणं व्रजेत् ॥ ४ ॥

तं त्यजेच्छक्तिमान्सोऽयमाब्रह्मं नरके वसेत् ।
 शरणागतसंत्राणमवश्यं कार्यमेव हि ॥ ५ ॥
 यावत्त्रिवर्षं पतितोऽप्यात्मभावं न मुञ्चति ।
 अभ्यासस्यानुसारेण कल्प्यं निष्क्रयणं भवेत् ॥ ६ ॥
 आत्मभावविहीनस्स्यादतः परमनातुरः ।
 चतुर्थवर्षपर्यन्तं कथंचित्पूर्वनिष्कृतिः ॥ ७ ॥
 ततः परं न कर्माहः कृतनिष्क्रयणोऽप्ययम् ।
 तथाऽपि पापबाहुल्यात् नालं पूर्वोक्तनिष्कृतिः ॥ ८ ॥
 द्वितीयाब्दं समारभ्य सप्तमाब्दावधि द्विजः ।
 प्राजापत्यद्वयं तस्य नित्यं स्याद्दिनसंख्यया ॥ ९ ॥
 सौदर्शिनीं तु संस्थाप्य कलशाद्विशतेन तु ।
 कूष्माण्डशतहोमेन गणहोमशतेन च ॥ १० ॥
 पाहित्रयोदशानां च होमानां शतसंख्यया ।
 तथैव विरजाहोमशतेन जुहुयाच्छुचिः ॥ ११ ॥
 भूगोर्भविधानेन पटगर्भविधानतः ।
 स्वयं पितावाथान्यो वा जातकर्मादि भावयेत् ॥ १२ ॥
 प्राच्योदीच्यांगसहितं प्रायश्चित्तमिदं चरेत् ।
 नान्यथा शुद्धिमाप्नोति यथा भुवि सुराघटः ॥ १३ ॥
 एवमेव नवाब्दान्तं प्रायश्चित्तविनिर्णयः ।
 दशमाब्दं समारभ्य याद्विंशतिवर्षकम् ॥ १४ ॥
 अघमर्षणसाहस्रैरद्विलङ्गशतमज्जनैः ।
 सहस्रकलशास्नानैः गायत्र्या प्रणवेन च ॥ १५ ॥

ततः पूर्वोक्तहोमैश्च प्राच्योदीच्याङ्गसंयुतां ।
 पूर्ववन्निष्कृतिं कृत्वा पञ्चगव्यं विशेषतः ॥१६॥
 दशदानं भूरिदानं सहस्रब्रह्मभोजनम् ।
 ततो गङ्गाजले स्नानं सेतुदर्शनमेव वा ॥१७॥
 एवं कृते विशुद्धोऽभूत् पूर्ववद्द्विजनन्दनः ।
 स्वकर्मपरकर्माहो भवेदेव न संशयः ॥१८॥
 विशतेर्वर्षतः पश्चात् आर्तो वाऽनार्त्त एव वा ।
 नात्यन्तमलिनस्याहुः प्राजापत्यं महर्षयः ॥१९॥
 इति श्रीनारायणस्मृतौ नानाप्रायश्चित्तवर्णननाम
 तृतीयोऽध्यायः ।

अथ चतुर्थोऽध्यायः

नारायण उवाच ।

योगिनांवर मत्स्वामिन् सर्वज्ञ करुणानिधे ।
 वदस्व तपतां श्रेष्ठ मयि वात्सल्यगौरवात् ॥ १ ॥
 विशतिवर्षतः पश्चात् अतीवार्तस्समागतः ।
 निष्कृतिर्न कथं तस्य स्यादित्येवं ब्रवीषि मे ॥ २ ॥

दुर्वासा उवाच ।

कोपसंरक्तनयनः कुटिलभ्रूलतायुतः ।
 स्फुरदोष्ठद्वयोऽतीव विष्फुलिङ्गितलोचनः ॥ ३ ॥

नारायणमिदं प्राहः वाचातिक्रूरया भृशम् ।
 किमरे मूढ दुष्टात्मन् उपर्युपरिपृच्छसि ॥ ४ ॥
 परिहासो भवेत्किंवा न सहे कोपमुल्वणम् ।
 पुनरेवं न प्रष्टव्यं यदि पृच्छसि दुर्मते ॥ ५ ॥
 मत्कोपजातकालाम्नौ मूर्द्धा ते व्यपतिष्यति ।
 इति ब्रुवन्तं कोपेन दुर्वाससमनन्यधीः ॥ ६ ॥
 उत्प्रवेपितसर्वाङ्गो भयविह्वललोचनः ।
 पपात पादयोस्तस्य शस्त्रच्छिन्न इव द्रुमः ॥ ७ ॥
 ततः करुणया दृष्ट्या दुर्वासास्तु महामुनिः ।
 पाणिभ्यां तं समुद्धृत्य ममार्जं मुखमञ्जसा ॥ ८ ॥
 ततो धैर्यं समालम्ब्य नारायणमुनौ स्थिते ।
 प्रीत्योवाच स तुष्टात्मा नारायणमहामुनिम् ॥ ९ ॥
 तात वत्स न भेतव्यं प्रसन्नोऽस्मि तवानघ ।
 कुटिलं पृच्छमानं त्वां मत्त्वा कोपो महानभूत् ॥ १० ॥
 त्वदुक्तिं संपरिज्ञाय मम चित्तं सुनिर्मलम् ।
 सञ्जातमिहनिश्शंकं पृच्छ मां यद्यदिच्छसि ॥ ११ ॥

इति श्रीनारायणस्मृतौ प्रायश्चित्तवर्णनं नाम

चतुर्थोऽध्यायः ।

अथ पञ्चमोऽध्यायः

दुष्प्रतिग्रहादिप्रायश्चित्तवर्णनम्

नारायणः उवाच ।

भगवन्मुनिशार्दूल नमस्ते रुद्रमूर्त्तये ।
कालाग्निसदृशप्रख्य कोपनाय नमोनमः ॥ १ ॥
प्रसीद मे महर्षे त्वं पाहि मां शरणागतं ।
न कौटिल्यादहं पृच्छे नाहङ्कारान्महामुने ॥ २ ॥
हिताय सर्वलोकानां पृष्टवानस्मि साम्प्रतम् ।
प्रसन्नो यदि वात्सल्यात् प्रष्टव्यं किञ्चिदस्ति मे ॥ ३ ॥
कोपो न स्याद्यदि पुनः मामनुज्ञापय प्रभो ।

दुर्वासा उवाच ।

तात मां पितरं विद्धि गुरुमाचार्यमेव वा ॥ ४ ॥
मम कोपः प्रशमितः तव वास्तवदर्शनात् ।
अतस्त्वं भयमुत्सृज्य पृच्छ मां यद्यदिच्छसि ॥ ५ ॥

नारायण उवाच ।

पृच्छन्तं मामतीवात्तं उत्तरं दातुमर्हसि ।
सर्वपापप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं नृणाम् ॥ ६ ॥
चिराभ्यस्तमहापापदूषितानां दुरात्मनाम् ।
दुर्देशगमनेनैव दुष्प्रतिग्रहकोटिभिः ॥ ७ ॥
म्लेच्छान्त्यश्वपचल्लीभिः संसर्गाच्चिरकालतः ।
अपेयमद्यपानाद्यैर्दुष्टमांसादिभक्षणैः ॥ ८ ॥

आर्त्तानां का गतिर्ब्रह्मन् वदस्व करुणानिधे ।

दुर्वासाः उवाच ।

शृणुष्व सारः पृष्टोऽद्य लोकानां हितकाम्यया ॥ ६ ॥

संप्रहेण प्रवक्ष्येऽद्य सावधानतया शृणु ।

युगेष्वपि च सर्वेषु सत्त्वराजसतामसाः ॥१०॥

नित्यं गुणाः प्रवर्द्धन्ते तत्प्रभायं वदामि ते ।

सत्त्वप्रवर्त्तका भूयः प्रवर्द्धन्ति(न्ते)कृते युगे ॥११॥

सात्त्विकानान्तु वक्ष्यामि गुणानां कृत्यमद्भुतम् ।

स्त्रीपुंसयोगमात्रेण स्त्रियां गर्भः प्रजायते ॥१२॥

तस्मिन्निविशते जीवः कर्मपाशवशंगतः ।

तस्य प्रवेशकालस्तु सात्त्विको यदि वै भवेत् ॥१३॥

जातमात्रस्य तस्यैव सात्त्विकत्वं भवेद्भ्रुवम् ।

ततः कतिपये काले बुद्धिस्सत्त्वे प्रवर्त्तते ॥१४॥

सत्त्वप्रवर्त्तनात्सोऽयं सत्कृत्यमनुतिष्ठति ।

स्नानं सन्ध्या जपोहोमः स्वाध्यायः पितृतर्पणम् ॥१५॥

अतिथ्याराधनादीनि प्रवृध्यन्ति (प्रवर्धन्ते) हि नित्यशः ।

नैव पापसमाचारे प्रवृत्तिस्स्यात्कदाचन ॥१६॥

कालधर्मं गते तस्मिन् मुक्तं श्रव्यं भवेद्भ्रुवम् ।

तस्य प्रवेशकालस्तु राजसो यदि वै भवेत् ॥१७॥

रजोगुणपरीतात्मा जायते भुवि मानवः ।

पशुपुत्राद्यन्नकामः कामभोगसुखानि च ॥१८॥

भुक्त्वान्ते दिवनासाद्य स्वर्गादिसुखमेष्यति ।
 सोऽयंकालो मिश्रसन्वराजसो यदि वै भवेत् ॥१६॥
 सन्वराजससम्मिश्रो जायते भुवि मानवः ।
 भोगासक्तः क्वचित्काले क्वचित्सान्निक्कृत्यवान् ॥२०॥
 अन्ते स्वर्गसुखं भुक्त्वा ब्रह्मणा सह मुच्यते ।
 तस्य प्रवेशकालस्तु तामसो यदि वै भवेत् ॥२१॥
 तमसा मूढचित्तस्तु जायते भुवि मानवः ।
 नित्यं कलहकारी च नित्यं द्रौढैकतत्परः ॥२२॥
 परदारपरद्रव्यपरिग्रहपरायणः ।
 नित्यं पापसमाचारः परत्रेह न शर्मकृत् ॥२३॥
 देहान्ते नरकं भुक्त्वा जायते भुवि कुत्सितः ।
 कलिस्तु तामसाधारः प्रायेणात्र तु तामसाः ॥२४॥
 जनिष्यन्ति विशेषेण सन्वोद्विक्ताः क्वचित्क्वचित् ।
 सर्वशक्तिक्षयकरः कलिर्दोषनिधिस्ततः ॥२५॥
 तस्माद्ब्रतोपवासाद्यं कलौ नैव समाचरेत् ।
 प्रत्याम्नायादिरूपेण प्राजापत्यादिकं चरेत् ॥२६॥
 द्वितीयवर्षमारभ्य यावद्विंशतिवत्सरम् ।
 महापापोपपापादि युक्तस्त्वान्तो भवेद्यदि ॥२७॥
 पूर्वोक्तहोमसंयुक्तमघमर्पणमेव च ।
 सहस्रकलशस्नानमविलङ्गशतमज्जनम् ॥२८॥
 पञ्चगव्यप्राशनं च सर्वं कृत्वा विशुद्ध्यति ।
 एवं यः कुरुते सम्यक् सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥२९॥

नारायण उवाच ।

सहस्रकलशानां तु स्थापनं कथमुच्यते ।
कथं मण्डलसंस्थानं विस्तरेण वदस्व मे ॥३०॥

दुर्वासा उवाच ।

शृणु मे विस्तरेणेह नारायण महामुने ।
सहस्रकलशानां तु स्थापनस्य विधिक्रमम् ॥३१॥
यच्छ्रुत्वा सर्वतापेभ्यो मुच्यते नात्र संशयः ।
नद्यास्तीरे तटाकस्य तीरे वा सुमनोहरे ॥३२॥
शालां विशालां विधिवत् षट्त्रिंशत्पदसंमितां ।
षोडशस्तम्भसंयुक्तां प्रपां तत्र प्रकल्पयेत् ॥३३॥
कदलीस्तम्भपूगालिमिश्रितां सुमनोहराम् ।
कृत्वा ततो वितानाद्यस्तोरणाद्यैश्चभूषयेत् ॥३४॥
चतुरश्रां मध्यदेशे दशपादयुतां भुवम् ।
वेदिकां कल्पयेत्सम्यक् चतुरङ्गुलमुन्नताम् ॥३५॥
ईशान्यादि चतुर्दिक्षु तथैव परिकल्पयेत् ।
गोमयेन समालिप्य निम्नोन्नतविवर्जिताम् ॥३६॥
पञ्चम्यगणैरलंकृत्य ब्रीहिभारैस्ततस्तेत् ।
सुधूपितान् सूत्रवस्त्रवेष्टितान् सुमनोहरान् ॥३७॥
कलशान् द्विशतं सम्यक् कलशाक्षतशोभितान् ।
पञ्चत्वक्पल्लवैर्मिश्रान् नालिकेराम्लपल्लवैः ॥३८॥
सुकूर्चैश्च शुर्चदेशे स्थापयित्वाऽथ देशिकः ।
पुण्याहवाचनं कृत्वा संग्रोह्य कलशानथ ॥३९॥

एकं कलशमादाय स्थापयेद्ब्रीहिमध्यतः ।
 परितश्चाष्टकलशान् विरलान् परिकल्पयेत् ॥४०॥
 ततो विंशतिसङ्ख्याकान् द्वात्रिंशत्सङ्ख्याकांस्ततः ।
 चत्वारिंशच्च कलशान् चक्राकारान्यथाक्रमम् ॥४१॥
 ततः शिरःप्रदेशे तु प्राच्यादिचतुरोन्यसेत् ।
 मध्ये त्वेकं तु संस्थाप्य पार्श्वयोरुभयोरपि ॥४२॥
 कलशत्रितयं दक्षे वामे च कलशत्रयम् ।
 चक्रस्य दक्षिणे पार्श्वे कलशानां तु पञ्चकम् ॥४३॥
 विन्यस्य मध्यमे त्वेकं तथैकं शिरसि न्यसेत् ।
 ततस्त्वधः प्रदेशे तु रेखाद्वयसमाकृतीन् ॥४४॥
 कलशान्दश विन्यस्य तथैवोत्तरतश्चरेत् ।
 चक्रस्याधः प्रदेशे तु स्थाप्यैकं कलशं ततः ॥४५॥
 परितः परिकल्प्याथ कलशान्षड्यथाक्रमम् ।
 पार्श्वयोरुभयोस्तद्वत् प्रत्येकं कलशद्वयम् ॥४६॥
 अधस्तात्कलशानां तु षट्कस्य त्रितयं तथा ।
 अधस्तात्कलशद्वन्द्वं स्थापयेद्विप्रसत्तमः ॥४७॥
 एवं कृते भवेत्स्पष्टं साक्षाच्चक्राकृतिः क्रमात् ।
 ईशान्यादिचतुर्दिक्षु कल्पयेद्देवमेव हि ॥४८॥
 पञ्चचक्राकृतिरियं महापापप्रणाशिनी ।
 उपपातकदोषघ्नी अतिपातकवारिणी ॥४९॥
 दुर्देशगमने चैव दुःखीसङ्गमे(मके)षु च ।
 समुद्रलङ्घने चैव नौयानमवलम्ब्य च ॥५०॥

द्वीपान्तरगतौ चैव चण्डालस्त्रीनिषेवणे ।
 सन्ध्यादिकर्मणां चैव श्राद्धादीनां च लोपने ॥५१॥
 ब्रह्मघ्न्यादिसहावासे तुलुष्कादिसमागमे ।
 सर्वेषामपि पापानामियमेका हि निष्कृतिः ॥५२॥
 भक्त्या परमया युक्त इमां निष्कृतिमाचरेत् ।
 पराकमप्यकुर्वाणः पञ्चविंशतिसङ्ख्यया ॥५३॥
 तप्तत्रिशतपूर्वं तु भूगर्भं प्रथमं चरेत् ।
 गोगर्भं वटगर्भं च सर्वं साङ्गं समाचरेत् ॥५४॥
 ब्राह्मः पूर्ववच्छुद्धो जायते स्फटिकोपमः ।
 स्वकर्म परकर्माहो जायते तदनन्तरम् ॥५५॥
 इति श्रीनारायणस्मृतौ विशेषविधानं नाम पञ्चमोऽध्यायः ।

अथ षष्ठोऽध्यायः

नारायण उवाच ।

सहस्रकलशास्नानं कथं कार्यं महामुने ।

दुर्वासा उवाच ।

स्वर्णराजतताम्रांश्च मृण्मयान्वा विशेषतः ॥ १ ॥

ससूत्रवस्त्रान् सच्छिद्रान् सालङ्कारान्सुधूपितान् ।

सहस्रसङ्ख्यानं कलशान् तण्डुलादिपरिष्कृते ॥ २ ॥

दिश्यैशान्यां तथाऽऽग्नेय्यां निऋत्यां मरुतो दिशि ।
 मध्ये च स्थापयेद्विप्रः कलशान् द्विशतं क्रमात् ॥ ३ ॥
 शुद्धोदकैस्समापूर्य नालिकेराम्रपल्लवैः ।
 समलङ्कृत्य विधिवत् वरुणं च प्रचेतसम् ॥ ४ ॥
 आवाह्यापां पतिं चैव सुरुपिणमथाह्वयेत् ।
 नैवेद्यान्तैस्तमभ्यर्च्य ऋत्विग्भिस्सहदेशिकः ॥ ५ ॥
 शन्नोदेवीस्त्वापो वा द्रुपदादिव इत्यपि ।
 आपोहिष्ठाहिरण्याद्यैर्मन्त्रैस्सम्मन्त्र्य मन्त्रवित् ॥ ६ ॥
 गायत्र्या प्रणवेनैव त्ववरोहणमार्गतः ।
 सकूर्चैःश्च (?) स्थानं प्रोक्षणमेव वा ।
 कारयेत् सर्वपापेभ्यो मुच्यते नात्र संशयः ॥ ७ ॥

इति श्रीनारायणस्मृतौ सहस्रकलशाभिषेको नाम
 षष्ठोऽध्यायः ।

अथ सप्तमोऽध्यायः

नारायण उवाच ।

कलौ तु कानि कर्माणि वर्ज्यानि परिचक्ष्व मे ।

दुर्वासा उवाच ।

शृणु नारायण ब्रह्मन् साबधानतयाऽद्य मे ॥ १ ॥

कलौ तु पापबाहुल्यात् वर्जनीयानि मानवैः ।

विधवापुनरुद्वाहौ नौयात्रा तु समुद्रतः ॥ २ ॥

आतिथ्य (? प्राशनस) करणार्थं तु मधुपर्कपशोर्वधः ।
 शूद्रान्नभोज्यता विप्रैः तीर्थसेवी च दूरतः ॥ ३ ॥
 सर्ववर्णेषु भिक्षूणां भैक्षाचर्यं विधानतः ।
 ब्राह्मणादिषु गेहेषु शूद्रस्य पचनक्रिया ॥ ४ ॥
 भृग्वग्निपतनं चाष्टौ कर्माण्येतानि वर्जयेत् ।
 अवर्जयित्वात्वेतानि शास्त्रोक्तमिति बुद्धितः ॥ ५ ॥
 कलौ युगे विशेषेण पतितस्स्यान्न संशयः ।
 कृतादौ तु महीपालो वेनो नाम नृपोत्तमः ॥ ६ ॥
 शशास पृथिवीं सर्वां सकुलाद्रिमहार्णवाम् ।
 दुरात्मा स तु कृत्येन ब्राह्मणानन्वशासत ॥ ७ ॥
 यूयमद्यप्रभृति वै समुद्रे यानमार्गतः ।
 द्वीपाद्द्वीपान्तरं गत्वा कुरुध्वं सर्वविक्रयम् ॥ ८ ॥
 विधवापुनरुद्वाहं यथेच्छं न विचारणा ।
 पशुभक्षमातिथ्यव्याजेनाचरथ द्विजाः ॥ ९ ॥
 गृहे पचन्तु युष्माकं शूद्राःश्राद्धेऽपि नित्यशः ।
 तीर्थसेवाव्याजमात्रात् त्यजध्वं श्रौतकर्म च ॥१०॥
 यतयस्सर्ववर्णेषु भिक्षां कुर्वन्तु कामतः ।
 ब्राह्मणाश्शूद्रगेहेषु भुञ्जन्तु च यथेच्छया ॥११॥
 कालासहिष्णवो वृद्धाः भृगुपातं चरन्तु भोः ।
 यो मच्छासनमत्युग्रमन्यथाकर्तुमिच्छति ॥१२॥
 असिना तीक्ष्णधारेण वध्य एव न संशयः ।
 इति वेन वचश्श्रुत्वा पर्यतप्यन्त पीडिताः ॥१३॥

शत्रो यदि भवेदेष राज्यं भूयादनायकम् ।
 अशप्तश्चेद्भवेत्पीडा कथं कार्यमितः परम् ॥१४॥
 इति चिन्त्य (?) महात्मानः सङ्घीभूय सभान्तरे ।
 वेनं महीपतिं ब्रूयुः विप्राः प्राणपरीप्सवः ॥१५॥
 भो भो वेन महीपाल किमर्थं नः प्रवाधसे ।
 अशास्त्रीयानिमान् कृत्वाऽमहर्षिकथितान् प्रभो ॥१६॥
 निपातयसि नो घोरे निरये किं फलं तव ।
 ऋषिभाषितमेवाद्य करिष्यामो महीपते ॥१७॥
 नान्यत् किञ्चित् करिष्यामः प्राणैः कण्ठगतैरपि ।
 एतच्छ्रुत्वाऽथ भूपालो वैनः क्रोधपरिप्लुतः ॥१८॥
 अष्टादशसहस्रं तु ऋषीनानाग्य सत्वरम् ।
 स्तम्भेषु पङ्क्तिशो बद्ध्वा केशौरभिहनत्स्वयं ॥१९॥
 तेन संपीड्यमानास्ते घोषयांचक्रिरे नृपम् ।
 भो भो राजन् महीपाल किमर्थं नः प्रवाधसे ॥२०॥

॥ वेनउवाच ॥

अमनोरञ्जकान्यद्य शास्त्राणि (रचितानि) हि ।
 रञ्जकान्येव सर्वेषु वदध्वं तत्प्रियं मम ॥२१॥
 नानादेशेषु विप्राद्याः नौयानात्प्रचरन्तु भोः ।
 विधवापुनरुद्धाहं चरन्तु पृथिवीतले ॥२२॥
 प्रचरन्तु पशोर्हिंसां मधुपर्कं द्विजातयः ।
 शूद्रगोहेषु भुञ्जन्तु द्विजगोहे पचन्तु ते ॥२३॥

भिक्षवस्सर्ववर्णेषु भैक्षाचर्यं चरन्तु च ।
 दीर्घकालासहा वृद्धाश्चरन्तु भृगुपातनम् ॥२४॥
 काममग्नीन् परित्यज्य तीर्थसेवां चरन्तु च ।
 इत्याकर्ण्य च तद्वाक्यं वेपमाना महर्षयः ॥२५॥
 नौयात्राद्यं त्वष्ट्रकर्मह्यनुजानन्ति दुःखिताः ।
 ततो विसृज्य भूपालो महर्षीन्मितौजसः ॥२६॥
 शशास पूर्ववत् पृथ्वीं परिपूर्णमनोरथः ।
 ततः प्रभृति विप्राद्याः नौयात्राद्यष्टकर्मणि ॥२७॥
 प्रवृत्ता ऋषिवाक्येन धर्मबुद्ध्या च मोहिताः ।
 युगत्रयेषु यातेषु ततः प्राप्ते कलौ युगे ॥२८॥
 बदरीवनमासाद्य सङ्घीभूय महर्षयः ।
 विचिन्त्य विधियोगेन कृत्यान्येतान्यवारयन् ॥२९॥
 तस्मात् कलौ त्विमान् धर्मान् वज्र्यानाहुर्महर्षयः ।
 कलौयुगे तु संप्राप्ते नौयात्रादि करोति यः ॥३०॥
 पतित्वा निरये घोरे दुःखमेति महत्तरम् ।
 तस्मादिमान् कलौधर्मान् वज्र्यानाहुर्महर्षयः ॥३१॥
 इमान् कृत्वा कलियुगे निष्कृतिर्न विधीयते ।
 यदि निष्कृतिमापन्नः सेतुस्नानादिना क्वचित् ॥३२॥
 तथाऽपि न परिग्राह्यः पापबाहुल्यकं यतः ।
 किमन्यच्छ्रोतु कामोऽसि वदस्व द्विजनन्दन ॥३३॥
 इति श्रीनारायणस्मृतौ नौयात्राद्यष्टकर्मणांनिषेधोनाम

सप्तमोऽध्यायः ।

अथाष्टमोऽध्यायः

अष्टनिषिद्धकर्मणां प्रायश्चित्तवर्णनम्

नारायण उवाच ।

भो भो ब्रह्मन् वदस्वाद्य विस्तरेण ममाधुना ।
अबुद्ध्या बुद्धिपूर्वं वा कलिवर्ज्यानिमान्द्विजः ॥ १ ॥
कृत्वा ततः परंभूयः पश्चात्पापपरायणः ।
शरणं यदि संप्राप्तः कथं निष्कृतिरुच्यते ॥ २ ॥
केनैव विधिना सन्यग् बन्धुमध्ये प्रवेशनम् ।
किं कृत्वा मुच्यते पापात् कथं कर्माहता भवेत् ॥ ३ ॥
एतदाचक्ष्व भगवन् संशयो जायते महान् ।

दुर्वासा उवाच ।

शृणु नारायण श्रीमन् गदतो मम विस्तरात् ॥ ४ ॥
गङ्गास्नानं वर्षमात्रं मासं सेतुनिमज्जनम् ।
साङ्गं च विधिवत्कृत्वा व्यवहार्यो भवेदिह ॥ ५ ॥
भवेत्स्वकर्ममात्रस्य भविता त्वर्हता द्विज ।
परकर्मणि नैवार्हः भवेदेव न संशयः ॥ ६ ॥
तस्मादिमान् कलियुगे वर्ज्यानिष्टौ ब्रुवन्ति हि ।
असाध्यत्वात्कलौ काले द्रव्यव्ययविशेषतः ॥ ७ ॥
यदि सर्वस्वदानेन चित्तं चरितुमिच्छति ।
तदाऽसौ सर्वकर्माहो भवेदेव न संशयः ॥ ८ ॥

तदद्य तव वक्ष्यामि रहस्यमिदमुत्तमम् ।
 यदा प्रवृत्तस्त्वेतस्मिन् तद्दिनं परिगण्य च ॥ ६ ॥
 चान्द्रायणद्वयं नित्यं कर्तव्यमविशङ्कया ।
 पूर्वोत्तराङ्गसंयुक्तं अब्लिङ्गशतमन्त्रितम् ॥१०॥
 सहस्रकलशास्नानं पञ्चवारुणहोमकम् ।
 कूशमा(ष्म)ण्डगणहोमानां शतं पाहि त्रयोदशैः ॥११॥
 शतं तु विरजाहोमं गायत्रीशतहोमकम् ।
 तिलहोमसहस्रैश्च गर्भं च वटभूगवाम् ॥१२॥
 मज्जनं गोमयहृदे गोदानं द्वादशाचरेत् ।
 दशदानं भूरिदानं सहस्रब्रह्मभोजनम् ॥१३॥
 एवमादि यथाशास्त्रं धनव्ययमचिन्त्य तु ।
 सन्तुष्टचित्तः कृत्वा (सततं)शुद्धिमाप्नोत्यसंशयः ॥१४॥
 स्वकर्मपरकार्मार्हो भवेदेव न संशयः ।

इति श्रीनारायणस्मृतौ कलावष्टविधवर्ज्यकर्म प्रायश्चित्तवर्णनं नाम
 अष्टमोऽध्यायः ।

अथ नवमोऽध्यायः

धनहीनाय प्रायश्चित्तवर्णनम्

नारायण उवाच ।

भगवन् सर्वधर्मज्ञ शरणागतवत्सल ।
अकिञ्चनानामार्त्तानां कलिवर्ज्यकृतां नृणाम् ॥ १ ॥
कथं निष्कृतिरादिष्टा वद मे शिष्यवत्सल ।

दुर्वासा उवाच ।

त्तात ते कथयाम्यद्य शृणु वात्सल्यगौरवात् ॥ २ ॥
अत्यन्तार्त्तो यदि ब्रह्मन् अधनः कलिवर्ज्यकृत् ।
शरणं यदि संप्राप्तः प्रायश्चित्तमिदं वदेत् ॥ ३ ॥
सशिखं वपनं कृत्वा नित्यकर्मपरायणः ।
पुण्यतीर्थे हृदे वाऽपि पुष्करिण्यामथाऽपि वा ॥ ४ ॥
आकण्ठजलसम्मग्नः प्राङ्मुखस्त्वघमर्षणम् ।
शिरस्यञ्जलिमाधाय जप्त्वा स्नानं समाचरेत् ॥ ५ ॥
पुनर्जप्त्वा पुनस्स्नात्वा पुनर्जपमथाचरेत् ।
एवं मध्याह्नपर्यन्तं प्राङ्मुखस्स्नानमाचरेत् ॥ ६ ॥
माध्याह्निकं ततः कृत्वा समाराध्येष्टदेवताम् ।
ततः प्रत्यङ्मुखो भूत्वा पूर्ववत्स्नानमाचरेत् ॥ ७ ॥
सायाह्ने समनुप्राप्ते तदमुत्तीर्य वाग्यतः ।
न संमृजेच्छरीराणि वाससा वाऽपिपाणिना ॥ ८ ॥

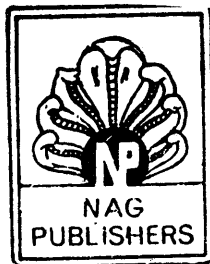
फलाष्टकप्रमाणेन तण्डुलेनहतिः पचेत् ।
 गोमूत्रे विनिवेद्यैव हरये परमात्मने ॥६॥
 तदेव भुक्त्वा सायाह्ने स्वपेद्द्वै दक्षिणाशिरः ।
 एवं षण्मासकृद्विप्रः पूर्ववत्च्छुद्धिमाप्नुयात् ॥१०॥
 ततो गङ्गाजले स्नात्वा सेतुदर्शनमेव वा ।
 कृत्वा ततः पुनः कर्म कृत्वा शुद्धिमवाप्नुयात् ॥११॥
 स्वकर्मपरकर्माहो भवेदेव न संशयः ।
 एवं सम्यक् समादिष्टं श्रुत्वा नारायणो मुनिः ॥१२॥
 विच्छिन्नसंशयो भूत्वा परमानन्दनिर्भरः ।
 मेरुपृष्ठमुपागम्य तपश्चतुर् ययौ मुनिः ॥१३॥

इति श्रीनारायणस्मृतौ कलौवर्ज्यकर्मप्रायश्चित्तवर्णननाम
 नवमोऽध्यायः ।

THE SMRITI SANDARBHA

Collection of Ten Dharmashastric
Texts by Maharshis.

Volume V

NAG PUBLISHERS
11.A/U.A. JAWAHAR NAGAR (P. O. BUILD'NG)
DELH-1110007